

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. október 19.
(vasárnap)

Szepesy László

53. ÁMÓS EVANGÉLIUMA!

Énekek: 150,1, 229,1-4.6, 331,3-5.10

Lekció: Ámós 9,11-15

„Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátrát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán. Hogy örökségképpen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, akik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, aki megcselekszi ezt! Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig megáradnak. És hazahozom a fogságból az én népemet, az Izráelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és laknak bennük. Szőlőket plántálnak, és isszák azok borát, és kerteket csinálnak, és eszik azoknak gyümölcsét. És elplántálom őket az ő földjükbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjükből, amelyet adtam nekik, azt mondja az Úr, a te Istened!”

Alapige: Ámós 9,15

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, már a zsoltárossal is együtt örvendezhettünk, Neked adva hálát, és magunkénak tudva a felszólítást, hogy dicsérjünk Téged, Neked adjunk hálát és köszönjünk meg minden jót, minden áldást, minden szabadítást, minden hosszútűrést, minden kegyelmet. Ezért is hálát adunk Neked a mögöttünk lévő napok minden munkájáért, amelyet a Szentlélek végzett bennünk. Köszönjük a kapott igéket a csendességeink során, a testvéri közösséget gyülekezeti alkalmakon, a megtartó kegyelem minden munkáját, az áldásaidat, amelyet szent Fiad érdemelt ki tökéletes engedelmes-ségével, és ingyen kegyelemből ránk áraszt ki nap mint nap. És köszönjük az elmúlt héten elkövetett minden bűnünkre a bocsánat ajándékát, amelyet az Ő

ÁMÓS EVANGÉLIUMA!

áldozatáért kaphatunk meg. Urunk, fel se tudjuk sorolni a Te jótéteményeidet, de szükségünk van arra, hogy újból és újból emlékezzünk, hálát adjunk, Téged dicsőítsünk értük. Köszönjük Neked, hogy Lelked bátorít és végzi el ezt is bennünk.

Ugyanakkor látod, hogy mennyi minden megszorít minket, látod küzdelmeinket, veszteségeinket, szomorúságunkat, látod azt is, hogy akár saját bűnünk, akár a világ bűnös volta is hogyan húz vissza bennünket, hogyan kísért, és hogyan vezet el minket oda, hogy elbukjunk. De hálát adunk Neked, hogy nagyobb a Te kegyelmed, és felemelsz újból és újból. Szeretnénk kérni, Urunk, hogy abban a helyzetben, állapotban, amiben vagyunk, most is szólíts meg, és kérünk, hogy erősíts meg a Benned való hitben, hisz nincs más segítségünk, nincs más Szabadítónk, nincs ki máshoz fordulnunk, mint Hozzád.

És szeretnénk ezt a mai alkalommal is tenni testvéri közösségben. Szeretnénk kérni, hogy a Lélek nyissa ki szívünket a Te igéd előtt, és hogy azt, mint magot vedd a mi szívünkbe, és add nekünk azt a kegyelmet, hogy hadd legyen gyümölcsöző, hadd érlelődjön bennünk, hadd formáljon minket, élet, cselekedet, elhatározás, akarat hadd fakadjon belőle. Kérünk, hogy a mindennapok során mindaz, amit most elhiszünk, hadd mutakozzék meg engedelmisségben, hálaadásban, örömben, olyan cselekedetekben, amelyekért Téged dicsőít a világ, és nem minket.

Így kérünk, hogy legyen áldásod mostani istentiszteletünkön is kegyelmedből, szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

A mai alkalommal elérkeztünk Ámós próféta könyvének végéhez, és az Úr úgy akarta, hogy a könyv vége az evangéliumról szóljon. Ez azért is különös, mert akik nyomon követték a sorozatot, azok hallották és érezték is, hogy eléggé nehéz könyv Ámós könyve, mert ítéletekkel van tele, Izrael északi királysága elleni próféciákkal. És az ország végét, végső pusztulását kellett meghirdetnie a prófétának, ami Kr. e. 722-ben be is következett, az Assír Birodalom lerombolta a fővárost, és az egész ország megszűnt létezni, a zsidókat pedig a világ minden tájára szétszórták, és soha többé az az izraeli állam, királyság, az a 10 törzs többé nem jött létre. Egy ilyen dörgedelmes szolgálat után, amit Ámósnek 2-3 évig kellett végeznie, a végén mégis az evangélium hangzik el. Az evangélium, hogy Isten majd helyre állítja egyszer ezt a népet, de nem is a helyreállítás pusztán a lényeg, hanem hogy ki az, aki ezt végzi. Dávid leomlott sátrát helyreállítja az Úr, és ez a sátor Dávid király családja, és az a Messiás, akit megígért magának Dávid királynak is, hogy az ő utódja lesz, azaz Jézus Krisztus. Órála van itt szó, csak ószövetségi nyelven, ószövetségi képekkel, de az Ő uralmának csodálatos és kegyelmes voltát hirdeti meg Ámós. Evangelizál, Hozzá hív, a Benne való reménységre szólít fel. És ez különösen is fontos, Testvérek, mert egy nagyon fontos tanítást ad nekünk, az evangélium egyfajta szemléletét, mert sokféleképpen megfogalmazza a Szentírás az evangéliumot, Pál a leveleiben újabb

és újabb képeket használ ehhez, és itt Ámós az egyszerű hétköznapi életre alkalmazható példát hoz.

Mert mit tapasztalt Izráel népe, és mit tapasztaltak a hívők az északi királyságban? Azt, hogy a bűn uralkodik az emberek világán. Izráel országában különböző szintű társadalmi, de egyéni bűnök is jelentek meg, néhányat a könyvből most felelevenítésként hadd soroljak fel. Mindennapos volt a korrupció a bíróságokon, a bírókat lefizették, nem az igazság szerint döntöttek, hanem az alapján, hogy kinek volt több pénze. Olyan mélyre süllyedtek, hogy apa és fia egy nőhöz jártak. Annyira semmibe vették az embereket és egymást az izráeliek, hogy volt olyan férfi, akit egy saru, egy egyszerű lábbeli áráért eladtak rabszolgának. Nem is valami nagy pénzért, hogy megbecsülnék, hogy mégiscsak egy ember, munkaerő, hanem egy egyszerű saru áráért eladnak egy embert. Ehhez társult az általuk kitalált vallásosság, amely bálványimádás volt Isten szemében, amellyel Béthelben és Dánban felállított bálványszobrokat imádtak. Áldozatokat mutattak be, rendszeresen eljártak templomokba, úgy tettek, mint akik nagyon istenfélők, és közben a hétköznapiak az előbb említett bűnökről szóltak. Röviden így foglalnám össze: a bűn uralma alatt éltek. A királyok legtöbbször nem volt istenfélő, és sokan reménykedtek emberben, hogy na majd ha leváltjuk! (Mert sok ilyen eset történt Izráel életében. Megölték a királyokat, újak jöttek, volt 1-2 dinasztia, de nem volt hosszabb néhány generációnál. Nem úgy, mint délen, ahol Dávid király családja uralkodott több száz évig Isten akaratából.) Tehát a bűn uralkodik, az emberektől várják a megoldást, hogy majd ő megreformálja az országot, majd ő törvényeket hoz, betartatja a rendet, majd megújít mindent, de az emberi szívet nem képes egyetlen állam sem, egyetlen vezető sem megújítani, és a bűn rabságából nem képes megszabadítani, és nem képes annak minden következményétől megóvni bennünket. Egyetlen állami intézmény, de még ember se képes erre. De nem a bűn győz, mert látszólag ezt hitték. A próféta is az ítéletet hirdette, hogy most már vége, lejár Isten türelmi ideje, megszünteti Izráel királyságát, mert megszegték a Vele való szövetséget, aminek következményei vannak. Azt gondolták, hogy a bűn legyőzte Izráel népet, még Isten népét is, akkor mennyi esélye van az embernek, ha nem Isten népéhez tartozik? És erre az Úr meghirdeti, hogy nem ez az egyetlen uralom létezik a világon. Van egy másik hatalom is a bűn mellett, Istené. Eljön az általa küldött Király, Isten szemében a legtokéletesebb, legengedelmesebb, az Általa felkent tökéletes Király, Dávid leszármazottja, a Messiás. És Rá akarja utoljára, a könyve végén irányítani minden izráelinek a figyelmét és a mi szívünk figyelmét is, hogy az Ő hatalmára és az Ő általa felkent Királyra figyeljünk, Őt keressük, az Ő uralma alatt akarjunk élni. Az Ő munkáját Királyként nézzük és reméljük. Mert, Testvérek, itt nem valami ország és állam helyreállításáról jövendölt Ámós. Sokan azt hiszik, hogy igen, Izráel népe majd mint ország helyreáll, ami kevesebb mint 100 évvel ezelőtt létrejött, de nem erről van itt szó, Testvérek. Ámós leírásában olyan áldások jelennek meg, amelyek azóta se Izráel történelmében. És tudjuk jól, hogy önálló, független királyság az ókorban már nem is alakult meg Izráel területén a 10 törzsből.

Mert itt nem erről van szó, hogy egy földi ország vagy állam állíttatna vissza. Amikor Ámós azt mondja, hogy mint hajdanán, olyanok lesznek, akkor csak egy hasonlítási alapot ad: olyan lesz, mint Dávid király idejében. Ahogy általa összefogta és összegyűjtötte Isten Izráel törzseit, és eggyé kovácsolta, és a szomszédjai felett is uralmat és győzelmet adott neki, olyan lesz a Messiás uralma alatt is. Ez csak egy hasonlítási alap. Nem azt mondja, hogy szó szerint ugyanilyen lesz, hanem lelki módon mutatja meg, hogy Isten országában sok nép fog összejönni. A Messiás uralma hasonló lesz Dávidéhoz. És ez az, amit evangéliumul ad nekünk az Úr. Azokból az áldásokból, amiket mond, szintúgy erre következtethetünk. A hegyről a must folyik le patakokban? Sehol nem történik szó szerint ilyen. Képletes beszéd ez. Lelki országról van itt szó, Jézus Krisztus országáról, Isten országáról, és az evangéliumot így fogalmazza meg az Úr maga. Az evangélium, az örömhír az, hogy Isten országa jelenvaló valóság a mi életünkben is. Jézus Krisztus uralkodik. Nem az emberi politika határozza meg az életet, hanem Isten uralma. Nem a bűn zsarnoki uralma alatt élünk, nem csak ez az egy tényező határozza meg a világot, hanem Isten országa, Jézus Krisztus uralma.

És amikor Keresztelő János eljön, hogy hirdeti meg az evangéliumot? Vajon nem ebből a szemszögből nézve? *„Térjetelek meg, mert elközelített az Isten országa”*, azaz elközelített az a hatalom, az az uralom, amely megszabadít a bűnből mindannyiunkat. És amikor Jézus Krisztus a nyilvánosság elé lép, hirdetett mást? Nem! Ő is ezt mondta: *Térjetelek meg bűneitekből, higgyetek a bűnbocsánat evangéliumában, mert elközelített Isten országa!* És mindez az Ő személye miatt. Ő jött el. És vajon amikor az úri imádságban könyörgünk, nem ezért az uralomért könyörgünk? *„Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is”*, és ne csak általában, hanem az én életemben. És vajon nem így fejezzük be a könyörgést? *„Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.”* Nem ezt az uralmat valljuk meg, és a belé vetett reménységünket?

Csudálatos evangéliumot hirdet meg az Úr Ámós által: higgyetek az Úr Királyában. Mert a bűn zsarnoksága alatt élni rabszolgaság. A bűn ideig-óráig tartó örömet ígér, de megelégedést nem kínál. Azt hisszük, hogy biztonságot ad, de közben csak veszélyeztet bennünket, mert a kárhozat útján vezet minket a romlásba. A bűn zsarnoki uralma alatt élve az ember csak rombolja az életét és a másikat. Krisztus azért jön, hogy felépítsen. Ez az evangélium, amit Ámós megfogalmaz. Engedjék meg a Testvérek, hogy ezeken a képeken keresztül, nem mélyrehatóan, de megmutathassam az Újszövetség ígéreteit, azt, hogy ezek Krisztus uralmában teljesebben be. És ezt nem én állítom csupán, hanem Isten ígéje is.

Az ApCsel 15,16-18-ban amikor összegyűlnek az apostolok és az egyház vezetői, mert Pálék a pogányok között hirdették az evangéliumot, és az Úr országa csodálatosan terjedt, ezrek térnek meg, alakulnak a gyülekezetek, és akkor Jeruzsálemben összegyűlnek a vezetők, hogy vajon az Úrtól van-e, hogy nemcsak a zsidók, hanem a pogányok is megtérnek. És Jakab idézi Ámóستól

ezt a szakaszt. Idézi, hogy rámutasson: most, a szemünk láttára teljesedik be, amit Ámós jövendölt. Krisztus, amikor a misszióban az evangéliumot hirdeti, megadja, hogy pogány gyökerekkel rendelkező emberek, akik korábban nem hallottak az Ószövetségről, nem hallottak a Messiásról, hanem csak a pogány istenekről meg a saját kultúrájukról, megtérjenek és Isten országában éljenek. Most teljesedik be, amit Ámós mond lelki módon.

Nézzük meg, mit mond erről az evangéliumról Ámós. A legelső dolog, amit mond, és amire felszólít bennünket, hogy higgyük el, hogy Jézus Krisztusnak királyi uralom és hatalom adatott. Ő személyesen az én Királyom. Demokráciában élünk, lehet, hogy nekünk ez furcsa, de személyesen mégis van Királyunk. Mert ezt mondja Ámós: *„Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán”*, mint Dávid korában. Dávid sátra, háza a királyi családot jelenti. Isten Dávidnak ígérte meg, hogy tőled, a te családoból, a te utódaid közül fog majd megszületni az a Messiás, aki az emberiség Királya lesz, nem 30-40 évre vagy kevesebbre, mint a királyok, hanem örökké. Dávid családjából valóban dinasztia lett, Júdában uralkodtak. Volt köztük istenfélő, hívő király, de voltak istentelenek, bálványimádó gyilkosok is. Váltakozó volt, hogy melyik király milyen volt, de végül a család elveszítette a királyságot, a babiloni fogsággal megszűntek uralkodók lenni. Némi hatalom maradt a kezükben, de jelképesen, ahogy Ámós is mondja: a házuk, a sátruk összeomlott, összedőlt. Falai leomlottak és megrepedeztek. Isten azonban azt ígéri mégis, hogy nem veszett el Dávid családja, és nem lett semmivé az Ő ígérete. Attól, hogy a bűnös ember elbukik, Isten még véghez viszi azt, amit megígért, és támaszt Dávid családjából egyetlenegy személyt, aki uralkodó lesz mindenek felett, és Ő volt Jézus Krisztus.

Ő tökéletes vezetője lesz Isten népének, az egész emberiségnek, de itt személyesen is hadd mondjam: neked és nekem. Hisszük mi ezt? A vezetőkhöz való viszonyunk manapság sokféle lehet. Általánosságban elmondható, hogy olyan korban élünk, amely már nem bízik a nép vezetőiben. A politikus kifejezés lassan szitokszóvá válik (ha már nem az régóta), általánosan elterjedt vélemény, hogy minden politikus, ha más-más mértékben is, de hazudik. Egy ilyen romlott világban nem lehet úgy hatalomhoz jutni – mondják sokan –, és azt hosszú ideig megőrizni, hogy az ember ne piszkolná be a kezét. Dávid király családja történetében is látható volt ez, elbuktak még a legjobb királyok is. Hogyan bízunk akkor egy királyban, egy vezetőben? Miközben ilyen elképzeléseink vannak a vezetésről, hogyan fogadjuk Istennek ezt a csodálatos ígérteit, hogy Ő egy tökéletes királyt ad nekünk? Merünk mi Isten vezetésében bízni, miközben ilyen gondolataink vannak, és azok határoznak meg bennünket? Természetes, különbség van az emberi vezetés és az isteni között, de valóban képes a szívünk ennyire élesen megkülönböztetni a kettőt? Elhisszük, hogy Isten ad nekünk egy tökéletes Királyt? Olyant, aki mindent Isten parancsa szerint tesz, aki mindig igazságos velünk? Akitől nem kell azt kérdeznem, miért tetted ezt, meg hogy ez nem volt igazságos? Aki őszinte, és nem csap be bennünket? Aki a népe ja-

vára, és nem a maga gyarapodására munkálkodik? Aki küzd, harcol a népéért, és gazdagságát megosztja velük, mert célja, hogy népe bőségben éljen? Már ez önmagában véve, ha bárkinek elmondjuk, azt fogja rá mondani, hogy meseszerű. Van ilyen ember, van ilyen király? De vajon Isten Krisztus személyében nem ilyen uralkodót adott a mi életünk fölé? Akiben ennyire meg kellene bízunk, akinek a munkáit így kellene látnunk? Ez nem csak egy titulus az Ő neve mellett, hanem ez valóság, mert Ő Királyként ma is dolgozik, munkálkodik? Elhiszszük, hogy Ő megbízható, kompetens vezető, aki tudja, hogy mit miért tesz velünk kapcsolatban, az életünket hogyan alakítsa, még ha az éppen nehéz is, terhekkel vagy veszteségekkel teli? Merünk az Ő vezetése, uralma és parancsa szerint élni? Merjük valóban az Ő parancsait magunkra 100%-ig alkalmazni, és nem kétségbe vonni, hogy de hát manapság ez már bolondság? Vagy mi lesz a következménye, ha én ezt a lépést megteszem, hogy mindent az Ő akaratára szerint igyekszem tenni? Mit fognak mondani rólam? Mit fognak gondolni rólam? Tönkremegy az életem! Nem ezt gondoljuk legtöbbször? Jó, jó, valamit elkezdünk változtatni, de azért mindent?! Mintha Krisztus nem tudná, hogy mit tesz velünk. Vizsgáljuk meg magunkat őszintén, először abban, hogy ki vagy mi uralkodik az életünkben. Legyünk teljesen őszinték magunkhoz, hogy tetteink miről árulkodnak, ki irányít bennünket. Mi magunk? Vagy megosztott uralkodás van: van, amit az Úr is, de azért van, amit én is? Vagy még különféle testi vágyak, ambíciók vagy az érzéseink irányítanak minket? Mások tetszésének keresése, a különféle világi trendek, különféle izmusok határoznak meg minket? Ki vezeti, ki irányítja az életedet? Isten az evangéliumban egy tökéletes, értünk élő és a Golgotán értünk haló Királyt adott nekünk, aki annyira szeretett minket, hogy feláldozta önmagát népéért. Elköteleztük magunkat már Őmellette? És ha már elköteleztük régen, hűek maradtunk Őhöz?

Ámós így folytatja az evangélium leírását: *„örökségképpen bírnak az Edom maradékát és mindama népeket, akik az én nevemről neveztetnek”*. Azaz Krisztus nem egy népnek, hanem soknak lesz az uralkodója. Egy királynak sokszor már egy nép gondja és feladata is elég. Krisztus uralma sok népre, az egész világra kiterjed. Ez nemcsak az Ő hatalmának nagyságáról beszél, hanem arról, hogy minden emberért küzd. Ez egy terjeszkedő ország! Küzd az emberi lelkekért, nem akarja a bűn uralma alatt hagyni a másikat. Nem elégszik meg azszal, hogy na én már az Úr uralma alatt élek, milyen jó és kényelmes nekem, a lelkiismeretemet már megnyugtathatom, hogy már minden bűnöm megbo csáttatott, és akkor az áldást megkapom, és élem a magam kis bezárkózott életét, és nem törődöm a másikkal, aki mellettem van, és elveszik. Azt mondja az evangélium Krisztusnak: örökségképpen Neked adom a népeket. A Zsolt 2,8b megerősíti, hogy itt nemcsak az egyházzól van szó, hanem Krisztusról magáról, hogy ki kapja meg a népeket. Ámós itt általánosságban mondja a népnek, hogy nektek adom (többes számban), de a Zsolt 2,8b azt mondja Krisztusnak: *„odaadom neked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait”*. Ő az örökös! Azt mondja: az enyémekek vagytok! Én értetek haltam meg, a népemért, és küzdök értetek. És Isten országa terjeszkedik, egyre bővül.

Nem tudom, belegondoltunk-e már, hogy ez az egyetlen olyan ország, amelynek létszáma sose csökken. Az államok, országok létszáma mindig születés, halálozás függvényében változik. Isten országának állampolgárai, akik egyszer azzá lettek, örökké azok maradnak, és ezért létszáma nem tud csökkenni. És mivel mindig újabb és újabb megtérőket hív az Úr magához, ezért növeli. Abban különbség van, hogy vannak évek és időszakok, amikor tömegével, és van, amikor kevesebbel, de az Úr mindig növeli az Ő országának állampolgárait. Hiszünk mi abban, hogy Krisztus öröksége vagyunk? Őhöz tartozunk. Még személyesebben: te is, és én is. Nem a magadé vagy, az életed se a tiéd, ahogyan az enyém se az enyém: Krisztuséi vagyunk. És azért váltott meg, mentett meg, hogy Neki éljünk, az Ő uralma és irányítása és vezetése alatt. Hisszük mi ezt? Azzal a reménységgel járunk be az iskolába, a munkahelyünkre, vagy térünk haza családjunk körébe, hogy nemcsak én tartozhatom az Úrhoz, hanem még ők is, akikkel nap mint nap találkozom? Ők is az Úr öröksége részeivé lehetnek? Krisztus neve olyan nekünk, mint a menyasszony számára a vőlegény neve, nem? Kedves, öröm tölt el minket, mikor halljuk. Ámós azt mondja, hogy azokat a népeket, melyek nevemről neveztetnek, neked adom. Miért mondja ezt? Hogy más szemmel nézzenek a zsidók a pogány népekre. Ők is az Úrról neveztetnek. Mi már így tekintünk azokra az emberekre, akikben még a hit legkisebb lángját se látjuk pislogni, lehet, hogy ő is az Úrról neveztetik? Most még nem látszódik, de az Úr őt is a népéhez hívja. Eszerint vagyok én ott mellette? Ilyen reménységgel, szeretettel hívogatok másokat Krisztus uralma alá? Hisszük mi Isten országának ilyen nagyságát, terjeszkedését? Vagy csalódásaink, egyházunk helyzete hitetlenné tesz bennünket, és elhisszük azt a hazugságot, hogy felesleges az Úrról beszélnünk, hiszen úgyse fognak hinni Őbenne, mert az egy kemény ember? Igen, és Isten nagyon profi abban, hogy a kemény embereket összetörje, és új szívet adjon nekik. Isten ígérete nem pont arról szól, hogy az Ő országa terjeszkedik? Belekapaszkodunk mi ebbe az ígéretébe, az evangéliumba, amit Ámós által is adott? Népeket adok Neked. Hiszünk mi ezt?

Azután különféle képekkel, amelyeket a mindennapi életből vett, Ámós azt mondja, hogy az Úr bőséges áldást ígér az Övéinek, tehát ebben az országban, Krisztus uralma alatt áldásokban lesz részünk, és nem is akármilyen mértékben. Ezt érthető, földművelésből vett képekkel fejezi ki Ámós. Ezt mondja: *„Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak”*. Azaz olyan sok lesz az aratnivaló, olyan bő lesz a termés, hogy a munkások éppen, hogy csak be fogják tudni fejezni az aratás munkáját, máris a magvetés időszaka jön el. Ez általában nem így szokott lenni. Egy bizonyos idő eltelik a kettő között, de azt mondja, olyan bőséges lesz az áldás, az aratnivaló, hogy éppen csak be fogják fejezni a munkát, hogy végezdhessék a következőt, a magvetést. És a szőlőtaposók a learatott termést nem győzik taposni, hogy a must kijöjjön, mert már elérkezik a magvetés ideje. És a kép, hogy a hegyekről a must patakként fog folyni, micsoda bőség ez! Képletes beszéd, de értjük a lényegét.

Szeretném hangsúlyozni, hogy elsősorban nem anyagi bőségről és áldásról van itt szó, nem folyamatos üzleti és gazdasági sikert ígér az Úr (ahogyan azt sok szekta hangsúlyozza és hirdeti), nem azt ígéri az Úr, hogy soha nem fogunk nélkülözni. Pál apostol maga is kimondja, hogy megtanultam nélkülözni és bővölködni is. Nem folyamatos jólétet ígér itt fizikailag és anyagilag az Úr. Elősorban lelki áldásokra kell gondolnunk, amelyek az Újszövetség korában és a mi korunkban (mert abban élünk, az Újszövetség korában) megtapasztalható. Figyeljünk, hogy beszél az Istentől kapott áldásokról a gyülekezeteknek Pál apostol. Az Ef 1,3b azt mondja, hogy mennyei Atyánk *„megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban”*. Egyet se tartott vissza: minden lelki áldással megáldott bennünket a mennyekben, a Krisztusban. Az 1Kor 1,5-7 pedig ezt mondja: *„Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok Őbenne”,* – elhisszük ezt? – *„minden beszédben és minden ismeretben, Amint megerősítettett tibennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök”* – mondja ezt Pál a nagy gondokkal küzdő korinthusi gyülekezetnek, hogy titeket megáldott az Úr közösségeként minden lelki gazdagságával. Nem nélkülöztök: bővölködtök. De nem akarom csak a lelkiekre leszűkíteni ezt, mert ez nem egyezne meg a valósággal. Isten a gondviselésében is megmutatja ezt az áldását. Megígérte, hogy a mindennapi kenyeret, ahogyan azt kérjük, megadja, ruhát ad nekünk (ahogy a Hegyi beszédben ígéri), megtanítja nekünk a mértékletességet, a megelégedés képességét, és a Fil 4,19-ben azzal bátorít, hogy Isten *„... be fogja tölteni minden szűkösegeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban”*, tehát a testiek felől se kell aggódnunk. Testvérek, mennyivel másabb ez, mint a bűn uralma. A bűn csak ígéri a megelégedést, de nem ad, csak pillanatnyi élvezeteket, amelyek után még nagyobb úrt érzünk magunkban. Elérünk valami régóta kergetett célt, azt hisszük, majd az megoldja az örömet, a boldogságkérést az életünkben, meg minden mást. Elérjük, aztán jön az üresség. Most akkor hogyan tovább? Mi is lesz? Ez nem oldott meg mindent. Individualista keresztyénységünk nem azért erőtlen sokszor, Testvérek, mert azt hisszük, hogy ezt a gazdagságot egy személyben nekünk kell megkapnunk, holott az Úr az Ő népének ígéri, hogy ti együttesen meggazdagodtatok mindenben, Krisztusban? Nem azért küzdünk sokszor, hittel meg a bűneinkkel, mert nem élünk ezzel a bőséggel, amit Isten ad nekünk a gyülekezetben egymás hite által? Hiszünk mi ebben a gazdagságban, vagy csak a hiányosságokat látjuk, elégedetlenkedünk, panaszkodunk, hogy mi minden hiányzik még? Hát az Úr ne teljesítené ezt az ígéretét is a mai napon? Ámós csak hitegetett? Az Úr becsapott volna minket?

Aztán azzal folytatja: *„És hazahozom a fogságból az én népemet, az Izráelt”*. Ez a szabadítás csodálatos ígérete, mert hazahozni úgy lehet fogságból, ha előbb a fogvatartót legyőzik, és aztán a fogvatartottat felkarolják és megszabadítják, törődnek vele. És ez nemcsak az a szabadítás, amikor valaki a bűn uralma alól megszabadul, és hitetlenből hívővé lesz, Isten országának tagja, hanem még nagyobb szabadítás, hogy az Úr meg tudja tartani az Övéit minden kísértésben, meg tudja szabadítani konkrét bűnökből vagy az elbukásból.

Csodálatos ígéret ez! Hiszünk mi ebben a hatalomban, hogy Isten nagyobb minden minket kívülről, vagy belülről, szívünkből kényszerítő erőnél, és képes azokból megszabadítani? Vajon őszintén vagy megszokásból kérjük oly gyakran Őtőle, hogy *„ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom”* – a szabadításhoz – *„és a dicsőség mindörökké”*? Hiszünk abban, hogy meg tud védeni a nekünk ártani akaró emberektől vagy erőktől? Vagy ha valaminek a rabjai vagyunk, akkor meg tud valóban szabadítani? Isten azt ígéri az evangéliumban, hogy Ő képes legyőzni az Ő népét fogva tartó erőket. Ilyen reménységgel küzdünk mi elsősorban a saját bűneinkkel? Ilyen reménységgel küzdünk másokért, hogy az Úr megszabadítsa őket? Képes vajon Krisztus legyőzni minket, az óemberünket? Az evangélium pont erről szól, Testvérek: *„hazahozom”*, azaz magamhoz őket.

Azután azt mondja Ámós: *„és fölépítik az elpusztult városokat, és laknak bennük. Szőlőket plántálnak, és isszák azok borát, és kerteket csinálnak, és eszik azoknak gyümölcsét”*. Ezzel az evangélium azt ígéri nekünk, hogy Isten gyümölcsözővé teszi az életünket. Az Ő uralma alatt felépülünk. Isten országában munka zajlik, építkezés. Olyanokká tesz minket, akik szorgalmasan munkálkodnak, és a megtérés gyümölcseit termik. Isten népe körében Isten házát építjük, ahogyan az ige mondja, hogy az egyik hívő és a másik is olyan, mint egy-egy építőelem az Úr templomában. És a mindennapi életben is egymás javát keressük. Mennyivel másabb ez, mint Ámós korában az, amikor kizsákmányolták a szegényeket, vagy mindenki csak a saját maga javával törődött! Krisztus uralma alatt szívünk ezzel kapcsolatos beállítottságai megváltozhatnak. Hisszük mi ezt? A felebaráti szeretet kiszoríthatja az önszeretetet, a csak magunknak való élést, amelyet ez a világ annyira erőltet, meg a bűnös óemberünk is. Hisszük, hogy ebben a munkában nekünk is van részünk, oda kell tennünk magunkat, részt kell vennünk minden erőnkkel és tehetségünkkel?

Végül pedig az evangélium az örök életet, Isten országában való örökké megmaradást ígéri nekünk. Mert Ámós próféta azt mondja: *„És elplántálom őket az ő földjükbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjükből, amelyet adtam nekik, azt mondja az Úr, a te Istened!”* Milyen csodálatos zárószavak ezek, Testvérek! És mi más lenne a hívő ember utolsó reménysége, ami egyben a legnagyobb is, mint az örök élet ajándéka? Képletesen szólva azt mondja az Úr, hogy nekünk ad egy földet (ezt így ki is mondja: *„az ő földjükből, amelyet adtam nekik”*), és minket mint egy növényt beplántál, beleültet abba, és az ígéret az, hogy örökké abban maradunk, Ő vigyáz arra, hogy soha ki ne szaggattassunk. Mi ez, ha nem a menny és az örök élet ígérete? Jézus Krisztus személyesen ígérte meg nekünk, hogy elmegy, és helyet készít egyen-egyenként minden hívőnek, és örökké ott fogunk Vele élni. Micsoda örökség ez ahhoz képest, amit ebben a földi életben kaphatunk! Mert bármink legyen most, ebben a pillanatban, azt vagy elköltjük, vagy elhasználódik, vagy elkopik, vagy elveszik tőlünk. És ha netán az életünk végéig meg is marad, akkor halálunkkor elveszítjük, itt marad. Ehhez képest az az örökség, az a boldog, örökkévaló élet, amit Isten ad nekünk kegyelemből Krisztusért, elveszíthetetlen számunkra,

ÁMÓS EVANGÉLIUMA!

örökké megmarad. Hisszük mi ezt? Mert eszerint élni, és készülni erre az életre csak hitből lehet. Ez a jövőnk, Testvérek. Nem a gazdaság alakulása, nem az, hogy a politikai szelek éppen, hogy fújnak, nem a bankszámlám gyarapodása vagy csökkenése, hanem az örök élet. Ez az igazi jövő, ami ránk vár, akik az Úrban bízunk. Merünk mi eszerint hinni? Merünk mi eszerint tervezni? A prioritásokat merjük mi ennek fényében megváltoztatni az életünkben? Izráel népe azzal nézett szembe, hogy az országunk semmivé lesz. Kánaán földje a mi örökségünk volt, kicsúszik a lábunk alól. Elveszik tőlünk, messze földre deportálnak minket, ahol nem lesz örökségünk. És Isten megszólal, hogy de, van egy föld, van egy hely, amely nektek készített örökségül, ahonnan soha senki titeket ki nem szaggat, ahonnan nem fog titeket deportálni senki, ahol örökké megmaradtok. És ezt a Messiás Király készíti el számotokra. Ez az örök élet. Micsoda örökség ez, Testvérek!

Látjuk, Ámós hogyan fogalmazza meg az evangéliumot?! Ószövetségi nyelven, mégis aktuálisan és érvényes módon számunkra. Látjuk, hogy ezzel akarta erősíteni Ámós a korabeli testvéreit, akik sokat szenvedtek sokféle igazságtalanságtól, bűntől, állami dolgoktól, de személyesektől is, és Krisztust adja megoldásként. Mert a Szentírás soha nem fog más megoldást adni nekünk, csak Jézus Krisztus személyét. Isten mindig Őt fogja elénk állítani, hogy Benne higgy, Benne remélj. Lehet, hogy az életedet a bűn tönkre teszi, lehet, hogy népünk sorsa megfordul, máshogy alakul majd, nem tudjuk. Izráel népe sorsa a vége felé járt, de nem fog az Úr mást mondani, mint hogy nézz Dávid leszármazottjára, arra a mindenható hatalommal rendelkező Úrra és Királyra, aki ma is meghatároz mindent. Aki ma is képes irányítani életedet, megszabadítani, megőrizni, és Isten céljaira felhasználni, hogy építő legyen mások számára. Óhoz-zá hív Ámós könyve, hallgassunk erre a felszólításra, keressük mi is az Urat mindennap, és adjuk tovább ezt a hívást!

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, leborulunk a Te csodálatos akaratod és kegyelmed előtt, amellyel keresel bennünket, és értünk mindent elvégeztél Jézus Krisztusban. Köszönjük Neked az evangéliumot, az Ő személyét magát. És köszönjük Neked, hogy rámutatsz arra, hogy csak ez a két élet létezik: vagy a bűn uralma alatti zsarnokság, szolgaság, amely ideig-óráig lehet, hogy ad testi örömeket, megelégedést, de hosszú távon csak ürességet, reménytelenséget, és végül romlásba vezet; és adtad nekünk szent Fiadat Királyként, uralkodóként, akié minden hatalom mennyen és földön, aki életét adta az Ő juháiért, hogy megmentsen bennünket, és *„tisztítson magának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt”*, akik Téged követnek.

Köszönjük, Urunk, hogyha már átvittél e világból a Te országodba, köszönjük, hogyha már a Te gyermekeid, követőid lehetünk. Ha még nem, akkor kérünk, hogy segíts meghallanunk ezt a hívást, és kérünk, győzz le bennünket. Adj hitet, Benned való reménységet, Hozzád térést, bűnbánatot és a kegyelem hit általi elfogadását. És minket is, akik Tieid vagyunk, erősíts meg abban, hogy

ki vagy Te, lássuk, hogy a Te országod ma is jelenvaló, munkálkods, uralkods. Segíts bízunk Benned, és hogy ezek ne csak nagy szavak legyenek a szánkon, hanem odaszánt életünk, cselekedeteink beszéljenek erről. Kérünk, hogy ezért egyen-egyenként beszélj velünk, és segíts magunkat megvizsgálnunk, hogy valóban így hiszünk-e az evangéliumban, így vallunk-e Téged személyesen Királynak, uralkodónknak, így bízunk-e Rád a mindennapok küzdelmeit, gondjait, nehézségeit. Kérünk, hogy erősíts meg minket ebben.

Eléd hozzuk betegeinket, kórházban és otthon fekvőket. Kérünk, hogy hitben, lélekben erősítsd őket a fájdalmak elhordozásában. És kérünk, kegyelmed szerint adj gyógyulást.

Eléd hozzuk gyászolóinkat, kérünk, hogy vigasztalj meg bennünket veszteségeinkben, mert Te vagy a minden vigasztalás és a feltámadás Istene is.

Eléd hozzuk azokat, akik már régóta küzdenek bűneikben. Kérünk, hogy Te, aki a szabadítást ígérted, könyörülj rajtunk, hiszen Te tudod annak a pontos idejét és módját, segíts addig is várnunk Rád, és tenni azt, amit megparancsoltál igédben: küzdeni a saját bűnös szívünkkel.

Hálát adunk azért, mert testvérekké tettél bennünket. Kérünk, hogy gyülekezetként is erősíts meg minket.

Kérünk magyar népünkért, adj megtéréseket. Hálát adunk a mögöttünk lévő hétért, hogy lelkipásztorunk evangelizációjára annyian elmehettek, és hallhatták az élő igét. Áldd meg, kérünk, a folytatást is, hogy a magból élet támadhasson. És áldd meg a mi alkalmainkat is, kérünk. Add, hogy minden bibliaóra, minden elcsendesedés Téged hadd dicsőítsen.

Kérünk, adj mentő szeretetet azok felé, akik még nem a Tied, de minden nap együtt vagyunk velük, kérünk, hívjuk bátran Tehozzád és a Te országodba őket. És egyen-egyenként áldj meg bennünket, kérünk, gyermekeket és időseket, egyedül lévőket és családosokat egyaránt. Gyülekezetként, lelki családként kérünk, mutass nekünk utat, és hogy formálj bennünket egymás hite és elsősorban igéd által.

Így maradj velünk kérünk, ígéreted szerint minden napon a világ végezetéig, mert várunk Téged vissza. Addig is hálát adunk minden egyes napért, mert újabb és újabb emberek térhetnek Hozzád addig.

Kérünk, hogy szólj hozzánk, Pásztorunk, és add meg a kegyelmet, hogy juhaidként meghalljuk a Te szavadat, és kövessünk Téged.

Kegyelmedben bízva, szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

331,3-5.10 ének

3. Jöjjön miközénk a te szent országod,
Csak te bírj minket, bűnös fiaidat;
Ismerhessük meg a te szent Fiadat,
Krisztus Urunkat.
4. Ne légyen bennünk ördögnek országa,
Ne bírjon minket a bűnnek soksága;
Szálljon miközénk hitnek igazsága,
Megtisztulása.
5. Természetünket ne hagyjad követnünk;
Akaratodat építsed mibennünk,
Hogy mindenekben tenéked engedjünk:
Ne hagyj elesnünk.
10. Dicsőség néked mennyben, örök Isten!
Ki mihozzánk vagy nagy türelmességben:
Hallgass meg minket e könyörgésünkben,
Áldj meg hitünkben!